

โศคนิทร

อาณาจักรแห่งดวงใจ

ไรวินทร์

ความรักที่เกิดขึ้นพร้อมกับความเคลือบแคลงสงสัยของหญิงชายต่างวรรณะ

โอศินทรา

อาณาจักรแห่งดวงใจ

ไรวิกนุ์

ไอศันทรา อาณาจักรแห่งดวงใจ
เขียนโดย : ไรวินทร์

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

ไรวินทร์

ไอศันทรา อาณาจักรแห่งดวงใจ,—กรุงเทพฯ : 'ซาริน, 2553

296 หน้า

1. นวนิยาย I. ชื่อเรื่อง

895.913

ISBN 978-616-7077-08-6

บรรณาธิการอำนวยการ : อนันต์ ประภาโส

บรรณาธิการบริหาร : ศรีนยา พรหมคำ

ผู้ช่วยบรรณาธิการ : ภูษิต รอดดารา

กองบรรณาธิการ : ธนกร เนียมศิริ

ศิลปกรรม : สมาร์ทเฮด กรู๊ป

ออกแบบปก : โม่ริตะคุง

พิสูจน์อักษร : รัตนวลี คำแก้ว

พิมพ์ที่ : บริษัท อัลฟ่า มิเลินเนียม จำกัด

'ซาริน สำนักพิมพ์

31/213 หมู่บ้านพฤกษาวิลเลจ 1 ต.บึงคำพร้อย อ.ลำลูกกา จ.ปทุมธานี 12150

โทรศัพท์ 02-192-3060 โทรสาร 02-192-3280 www.sipprapa.net

จัดจำหน่ายโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 ม.2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์ ต.มหาสวัสดิ์ อ.บางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 02-423-9999 โทรสาร 02-449-9560 www.naiin.com

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติการพิมพ์

จากใจผู้เขียน

‘ฉันรักเธอทั้งที่ยังไม่รู้จัก
เธอคือแสงสว่างของดวงดารา
สำหรับฉันเธอนั่นคือทุกสิ่ง
เธอทำให้โลกนี้น่ารื่นรมย์
เธอเป็นแรงบันดาลใจให้ฉันยิ้ม
เธอเชื่อมฉันกับโลกที่แสนไกล

และฉันรักตั้งแต่แรกได้พบหน้า
ทำให้ฟ้าพราวพร่างอย่างน่าชม
เธอเป็นยิ่งกว่าความงามยามสุขสม
ทำให้ขมกลายเป็นหวานละลานใจ
ดวงפקตร์พริ้มพาฉันใจหวั่นไหว
แม้ยังไม่ได้พูดกันสักคำเดียว’

ความรักมีหลากหลายรูปแบบ แต่เจ้าชายที่พรั่งพร้อม กลับมาหลงรักหญิงสาวที่เป็นผู้ต้องสงสัยว่าเธอคือผู้ที่เข้ามาจ้องทำลายประเทศอันเป็นที่รักของพระองค์เอง

แฟนผลงานของไรวินทร์เคยตั้งคำถามว่า ทำไมนางเอกของไรวินทร์ต้องเป็นผู้หญิงเก่ง จึงหันกลับมาถามตัวเอง อี้ม จริงสินะ ทำไม? คำตอบที่ได้คือ สงสัยว่าตัวเองไม่เก่ง ภาพฝันของผู้หญิงเก่งในดวงใจจึงถูกถ่ายทอดเป็นตัวละครในจินตนาการ เป็นเสียอย่างนั้น (หรือเปล่าหนอ)

ในเรื่องนี้จะพยายามลดความเก่งของดอกเตอร์สาวนักเคมีลง ให้เจ้าชายแสดงฝีมือแทน แต่ก็ยังอดไม่ได้ แต่แม้จะเก่งแค่ไหน ดอกเตอร์ทิพย์นั้นก็ต้องยอมจำนนให้กับหัวใจของผู้ชายที่ชื่อ “เจ้าชายโอคินทรา”

ขอฝากเจ้าชายในฝันของไรวินทร์ ไว้ในหัวใจของผู้อ่านทุกท่านอีกหนึ่งดวง

ด้วยความรัก
ไรวินทร์

บทนำ

“มันเกิดวิกฤตอะไรขึ้นอีกหนอโลกมนุษย์เรานี่”

มิสเตอร์อัมเรส คาเดเร็ก ผู้อำนวยการใหญ่องค์การจัดการสารเคมีแห่งสหภาพยุโรป European Chemical Agency (ECHA) วางคำสั่งลงหน้าโต๊ะทำงานของนักเคมีสาว สีหน้าเต็มไปด้วยความกังวลอย่างเห็นได้ชัด

“บอสมีอะไรให้ช่วยหรือเปล่าคะ” คนถามลุกขึ้นยืนนึกมึนศีรษะเล็กน้อยอย่างสุภาพและให้เกียรติผู้บังคับบัญชา

“ผมจะเรียกประชุมบ่ายนี้เพื่อพิจารณาส่งคนไปตามคำร้องขอของสหประชาชาติ แต่ผมอยากให้คุณอ่านรายละเอียดหนังสือฉบับนี้เผื่อว่าจะได้คิดวางแผนอะไรก่อนการประชุม”

“ได้ค่ะบอส”

ทิพย์นที ดอกเตอร์ทางเคมีสาววัยยี่สิบเจ็ดปีชาวไทยคนเดียวที่มีโอกาสได้ร่วมงานกับองค์การจัดการสารเคมีแห่งสหภาพยุโรป หยิบของสีน้ำตาลมาเปิดดูอย่างตั้งใจ

ภาพผู้บาดเจ็บที่นอนเรียงรายอยู่ในโรงพยาบาล ส่วนมากเป็นชายวัยฉกรรจ์ ตามตัวและใบหน้ามีแผลพุพอง ภาพแล้วภาพเล่าถูกเปิดออกดูเอกสารที่แนบมาด้วยถูกคลี่ด้วยนิ้วที่เรียวสวย สายตาของดอกเตอร์สาวจับจ้องทำความเข้าใจในทุกตัวอักษรก่อนจะวางมันลง แล้วหลับตาเอนหลัง

ฟังหนักแก้ออย่างใช้ความคิด เพียงไม่นาน เธอก็เปิดเปลือกตาขึ้น เอื้อมมือไปกดโทรศัพท์บนโต๊ะทำงาน

“คาร่า ฉันอยากจะได้ประวัติการทำเหมืองยูเรเนียมที่รัฐภูฏาจิน ช่วยค้นส่งขึ้นมาให้ด้วย อย่างช้าที่สุดก่อนบ่ายโมงสักสิบห้านาทีนะ จะศึกษารายละเอียดก่อนเข้าประชุม”

ไม่รอฟังเสียงตอบรับ คนส่งวางโทรศัพท์ลงทันทีแล้วพาร่างสูงโปร่งในชุดกางเกงสูทสีครีมรองเท้าส้นสูงยี่หอดังสีเดียวกัน ก้าวเดินด้วยท่าที่สง่างามออกจากห้องทำงานของตัวเองตรงไปยังห้องทำงานของผู้ที่เพิ่งมาเยือนเธอเมื่อครู่ ไม่ใช่เป็นการเสียมารยาท ดอกเตอร์สาวเคาะประตูเบา ๆ ก๊อก ๆ ๆ

“ขออนุญาตคะบอส”

“เชิญ”

เสียงเอ่ยเชิญจากคนที่ถูกเรียกว่าบอสดังขึ้น แต่ช้ากว่าผู้มาเยือนที่ผล็บบานประตูเข้าไปเสียก่อนแล้ว

“บอสมีข้อมูลอื่นนอกจากที่ให้ทันทีเมื่อก็้อกหรือเปล่าคะ”

เสียงถามอย่างสนิทสนมระหว่างเจ้าหน้าที่วัยยี่สิบเจ็ดกับผู้อำนวยการใหญ่วัยเกือบหกสิบเมื่ออยู่ลำพังสองต่อสองเป็นกิริยาที่ผู้ร่วมงานคนอื่นไม่มีโอกาสได้เห็นอย่างแน่นอน

“หนูอยากได้ข้อมูลอะไรเพิ่มอีกล่ะ”

“ทุกอย่างที่เกี่ยวกับทาจินคะ”

“งั้นไปทานข้าวกันก่อน กลับมาทุกอย่างจะอยู่ในคอมพิวเตอร์เครื่องของหนูดีมัย”

“ขอบคุณบอสคะ” เธอกระพุ่มมือไหว้อย่างอ่อนช้อยทำให้คนถูกไหว้อดไม่ได้ที่จะยกมือขึ้นมาลูบผมที่นุ่มสลวยของเธออย่างเอ็นดู

“ไปทานกับบอสมัย”

“ไม่เอาดีกว่า เดี่ยวคนทั้งตึกตาร้อน หาว่าบอสจิบเด็ก เสียชื่อบอสหมด”

“กลัวบอสเสียชื่อหรือรักษาชื่อตัวเองกันแน่” คนเกิดก่อนเอ่ยอย่าง
รู้ทัน

“แหม ทิพย์นทีชื่อไม่ยาวอย่างบอส เสียก็เสียไม่มาก บอสทั้งชื่อ
ทั้งตำแหน่งยาวเพ้อ เสียไปที่ไม่คุ้ม”

“เออละ ๆ บอสยอมแพ้ เรื่องเถียงคำไม่ตกปากไม่มีใครเกินหนู
เลยนะ”

“แหมบอสคะ คำว่าเถียงคำไม่ตกปากนี่มันสำนวนไทยนะคะ
บอสไม่รู้สิคะ อ้อเอามาใช้กับคนที่ดีกว่า อย่างนทีนี่เขาเรียกว่าเถียงแบบ
มีประสิทธิภาพ ถ้าตกปากก็เก็บเอามาไว้ใช้ได้อีก”

“สมแล้วที่นายเทอดศักดิ์มันนินทาเอาไว้” คนเป็นบอสบ่นพึมพำ
เบา ๆ แต่สาวไทยก็ยังได้ยินเข้าจนได้

“ทำไมหรือคะบอส คุณเทอดศักดิ์นินทาอะไรลับหลังนที”

“ก็มันนินทาว่าหนูน่ารักแสนฉลาดไง บอสน่าจะรู้อยู่แล้วถ้าไม่ฉลาด
จะจบดอกเตอร์มาได้ยังไงใช้มั๊ยละ”

“แหม ยิ่งไงก็ฉลาดสู้บอสไม่ได้หรอกคะ ที่เป็นทั้งดอกเตอร์เอง
และยังมีภรรยาเป็นดอกเตอร์ด้วยกัน นทีมีดอกเตอร์บอสมีสองดอก
บอสย่อมฉลาดกว่า สรุบบนนี้ใช้ได้หรือเปล่าคะ”

พูดจบสาวสวยก็ทิ้งมาดนักเคมีที่เครื่องขีมิเดินเข้ามาจับแก้ม
บอสใหญ่ก่อนจะเดินหันหลังออกไปจากห้องพร้อมกับยกมือบ้ายบาย

“เดี่ยวบ้ายโมงเจอกันที่ห้องประชุมคะ นทีต้องรีบไปจัดการเตรียม
ข้อมูลก่อน บอสทานข้าวคนเดียวตามสบายนะคะ”

แล้วก็ยังไม่วายหันหน้ากลับมาสั่งลาอีกครั้ง บอสใหญ่ยิ้มให้ด้วยความ
เอ็นดู

“เฮ้อ...ถ้าผู้หญิงไทยสวยและฉลาดเหมือนหนูทุกคน ผู้ชายไทย
คงไม่ต้องทำอะไรกันแล้ว”

การมาทิวของคณะตรวจสอบ

รถยนต์ขับเคลื่อนสี่ล้อค่อย ๆ เคลื่อนไปตามเส้นทางอันลาดชันของภูเขาสูง หลังจากรับที่มงานทั้งสามคนจากสนามบิน และมีกระแสรีบเร่งให้อำคันตุ๊กะจากต่างแดนเข้าเฝ้าสมเด็จพระราชาธิบดีทันที คนขับหักเลี้ยวพวงมาลัยอย่างผู้ชำนาญเส้นทาง ผู้โดยสารที่มากับรถทั้งสามคนหันตาซีดเซียวไปตาม ๆ กันเพราะอาการวิงเวียนศีรษะ แต่สายตาของทั้งสามก็ยังจ้องมองไปยังทิวทัศน์ที่สวยงามที่สวยเสียจนไม่อาจจะถอนสายตาออกมาจากภาพข้างหน้าได้

ถนนลาดยางเป็นเส้นคดเคี้ยวไปตามไหล่เขา ด้านหนึ่งสนิทแนบกับภูเขา อีกด้านหนึ่งเป็นอากาศที่หากรถเสียหลักออกนอกเส้นทางก็จะไม่มีโอกาสสิ้นไถลลงไปเพราะสุดขอบถนนฝั่งนี้คือหุบเหวลึก ๆ นี้เอง

หุบเขาเบื้องล่างคือทะเลสาบน้ำจืดขนาดเล็ก ที่ใสสะอาดจนมองเห็นพื้นหินขาวสะอาดตาในบริเวณน้ำตื้น รอบ ๆ ทะเลสาบมีต้นไม้ นานาพรรณขึ้นอยู่รายรอบ ยึดเอาความชุ่มเย็นของน้ำเป็นแหล่งอาหาร มองไกลออกไปอีกฝั่ง มีทุ่งหญ้าที่เขียวขจีสลั้กับโขดหินขนาดใหญ่ ไปจนจรดเชิงเขาอีกลูกหนึ่ง เป็นความงามของน้ำกับหญ้าและหินที่ถูกธรรมชาติจัดวางเอาไว้อย่างสวยงามประหนึ่งเป็นผลงานของศิลปินเอก

“สวยเหลือเกิน ภูเขา น้ำ ทุ่งหญ้าและโขดหินมารวมกันอยู่ที่นี้ได้ยังไง”

ทิพย์นที่อดไมได้ที่จะเอ่ยชมความงามของธรรมชาติกับเพื่อน
ร่วมเดินทาง

“พระเจ้า...ยังกับวาดเขียนนะแน่ตตี้ ไม่นึกเลยว่าจะได้มาเห็น
ธรรมชาติสุดแสนสวยงามแบบนี้ ตอนแรกนี่กว่าจะเป็นประเทศที่ยากจน
ที่ไหนได้ดูดีไปหมดทุกอย่าง ถ้ามีชายหนุ่มที่นี้ถูกใจ ฉันไม่กลับไปทำงาน
กับบอสแล้วนะแน่ตตี้ จะอยู่ที่นี้จนตาย ฉันหลงเสน่ห์ประเทศนี้ตั้งแต่
แรกพบเสียแล้ว”

คาเรว้ารำพึงรำพันออกมาตามประสาคนช่างฝัน

“ทำัยงกะจะมหาห้าว” เสียงมิสซา เพื่อนชายลูกครึ่งอเมริกัน
แองโกรา เอ่ยขำตารมณอันสุนทรีย์ของคาเรว้า จนสาวลูกครึ่งต้องหันมา
ค้อนอย่างไม่สบอารมณ์

“มิสซาก็เป็นอย่างนี้ทุกที ไม่รู้จะจริงจ้งกับชีวิตไปถึงไหน ไม่เคย
มองเห็นความสวยงามเอาเสียเลย ลองเบิ่งตาดูสิ แล้วใช้หัวใจจ้อง
มองไปจะได้เห็นความงามของธรรมชาติกับเขาบ้าง” เมื่อโดนกระซอก
อารมณ์ฝัน อารมณ์หงุดหงิดของคาเรว้าก็ปะทุขึ้นทันที

“เฮลละ ๆ อย่างมัวเถียงกันเลย อายมิสเตอร์รันตานูเขาแยะ” ทิพย์นที่
รีบห้ามทัพก่อนที่ทั้งสองจะทะเลาะกันไปใหญ่ ซึ่งเป็นเรื่องปกติที่เธอ
พบเห็นมานานเท่าที่ได้มาร่วมงานกันมา

“ไม่ต้องเกรงใจครับ เราถือเป็นคนกันเอง” รันตานูรีบออกตัว

“ฉันละอูดสำที่ชี้ชวนให้ชมความงามจะได้ไม่ต้องเวียนหัวกับทาง
ที่คิดเคี้ยว ทำคุณบูชาโทษจริง ๆ” คาเรว้าบ่นกระพืดกระพืดด้วยความ
ไม่พอใจ

“ใครขอให้ทำเล่า นังเงียบ ๆ จะสบายหุสบายหัวมากกว่าฟังเสียง
เป็นพิษ” มิสซายังไม่ยอมเลิกกรา

ทิพย์นที่ส่ายหัวระอาแกมขบขัน ตีที่รันตานูดูเป็นกันเองเธอก็
ไม่รู้รู้สึกอึดอัดที่ทั้งสองทะเลาะกันต่อหน้าผู้ร่วมงานคนใหม่

“เส้นทางนี้ทำไมไม่มีรถสวนมาเลยคะคุณรัตนานู”

“เป็นเส้นทางที่ใช้ขึ้นพระตำหนักครับ ทางลงจะต้องใช้อีกทาง เป็นระบบวันเวย์ครับ”

“ดีจังนะคะ ขับได้สบายไม่ต้องคอยกังวลว่าจะมีรถสวนทางมา”

“ครับ ทางเส้นนี้แต่ก่อนก็เคยให้รถวิ่งสวนกันแต่เกิดอุบัติเหตุบ่อย พระราชาธิบดีจึงมีพระดำรัสให้สร้างเส้นทางใหม่ ขึ้นลงคนละทางไปเลย ครับ” คนขับรถกิตติมศักดิ์บรรยายถึงความเป็นมาของถนนขึ้นพระตำหนัก ทาจิน

“มันก็น่าเกิดอุบัติเหตุบ่อยๆ อยู่นะ เส้นทางสวยขนาดนี้ต้องมี เพลอแอบชมธรรมชาติสองข้างทางเพลินจนลืมควบคุมรถกันบ้าง”

ยังคงเป็นการสนทนาของทิพย์นทีกับรัตนานูเพียงสองคน เพราะ อีกสองคนที่เหลือ คนหนึ่งนอนอีกคนหนึ่งเงยตามปกติวิสัยของเขา

รัตนานูพาอากาศยานขึ้นมาจนถึงประตูพระตำหนัก เขาลงไป แสดงบัตรและแจ้งความจำนงการเข้าเฝ้าตามคำเชิญ เพียงไม่นานประตู ของพระราชวังทาจินก็เปิดออก รัตนานูขับรถเข้ามาจอดยังที่ๆ ทหาร ราชของครักษ์บอกตำแหน่งให้

“ถึงเสียทีครับ เชิญคุณทั้งสามลงมาก่อน เดี๋ยวผมจะไปจัดการ เรื่องเข้าเฝ้า”

ทหารรับใช้เข้ามาโค้งคำนับอย่างนอบน้อม และเชื้อเชิญให้ทั้งสาม ไปนั่งรอในห้องรับรอง รัตนานูเดินหายไปยังตึกที่อยู่ตรงข้าม

ทิพย์นทีไม่สามารถจะนั่งลงตามคำเชิญของทหารรักษาพระองค์ได้ ภาพความงามของทิวทัศน์เบื้องหน้าดึงเธอให้ลุกขึ้นใช้สายตาส่องไป ท่วมบริเวณ ระเบียบรอบพระตำหนักถูกตกแต่งอย่างสวยงามด้วยดอกไม้ เมืองหนาวนานาชนิด สายตาของทิพย์นทีที่มองผ่านกระจกห้องรับรอง ลงไปยังเบื้องล่าง ภาพความงามของทะเลสาบที่อยู่ตรงเชิงเขา เมื่อมอง จากด้านหน้าพระตำหนักช่างสวยงามกว่าที่เห็นเมื่อตอนนั่งรถวนขึ้นเขา

มายิ่งนัก

ทุ่งหญ้าสลับโขดหินที่เพิ่งออกปากชมว่าสวย ตอนนั้นมันสวยกว่า จนเธอไม่สามารถจะบรรยายออกมาเป็นคำพูดได้ รู้แต่เพียงว่าตัวเองเหมือนต้องมนต์สะกดให้ก้าวออกมาจากห้องรับรองเพื่อชิมซับเอาความงามของธรรมชาติแห่งภูทาจินเอาไว้ในความรู้สึก และคงยากที่จะมีความงามอื่นใดมาลบเลือน

“แน่ชัดดี มาทางนี้เถอะ สวยจริงๆ คาร่าไม่เคยเห็นอะไรสวยงามอย่างนี้มาก่อน”

เสียงของเพื่อนสาวร่วมคณะเรียกให้ทิพย์หนีที่ตื่นจากภวังค์ เธอหันกลับไปมองความงามตามคำเชิญชวนของคาร่า เพื่อนร่วมงานสาว จูงมือทิพย์หนีให้เดินห่างออกมาอีกด้านหนึ่งของพระตำหนักพร้อมกับชี้ให้มองตามที่เธอเห็น

“ถอยห่างออกมาตรงจุดนี้แล้วมองขึ้นไปสิแน่ชัดดี พระตำหนักหลังนี้คล้ายสถาปัตยกรรมยุโรปผสมผสานกับเอเชีย มีความสง่าและอ่อนโยนผสมกันในตัวแต่ที่น่าทึ่งคือรายละเอียดของงานศิลปะที่แต่งแต้มไปตามจุดต่างๆ ของพระตำหนัก โอ๊ย คาร่าเหมือนหนึ่งฝันไปได้เข้ามาอยู่ในดินแดนแห่งเทพนิยายเลยนะนี่” คนบรรยายทำท่าเดินตัวลอยเหมือนเป็นนางระบำปลายเท้า ปากก็ยังไม่หยุดพรั่ำเพ้อ

“มันไม่ได้เลิศหรือลึกลับเหมือนพระราชวังแวร์ซายส์ แต่มันเป็นความงามของพระตำหนักที่ลงตัวที่สุดบนยอดเขาภูทาจินแห่งนี้”

ทิพย์หนีเห็นด้วยกับคำบรรยายของคาร่า เธอกวาดสายตามองไปทุกจุดของพระตำหนัก มันเป็นความงามที่เธออยากมองและเก็บมันไว้ในความทรงจำนานๆ จากนี้ยังไปไม่รู้ว่าเธอจะมีโอกาสดี ๆ เช่นครั้งนี้อีกหรือไม่ที่ได้รับพระราชทานพระบรมราชานุญาตให้เข้าเฝ้ายังพระตำหนักส่วนพระองค์ของพระราชอาทิบดีแห่งภูทาจิน

ขณะที่สองสาวกำลังตื่นตื่นจนลืมสิ่งแวดล้อมรอบข้าง สายตา

ที่ทรงอำนาจคู่หนึ่งกำลังจ้องมองมาอย่างพิลึกพิลั่นผ่านหน้าต่างบานเล็ก ๆ บริเวณปีกซ้ายของพระตำหนัก จากนั้นกล้องดิจิทัลคุณภาพสูงก็ถูกยกขึ้นมาถ่ายภาพทุกอิริยาบถของสองสาว ปุ่มชัตเตอร์ถูกกดอย่างไม่ยั้งประหนึ่งว่าจะเก็บเอาทุกท่วงท่าและทุกมุมของผู้มาเยือนไว้ให้ครบ และแน่นอนว่าภาพของมิสซาเองก็ถูกบันทึกเอาไว้ตั้งแต่ลงมาจากรถยนต์แล้วเช่นกัน

‘พวกนี้มาช่วยค้นหาปัญหาจริง หรือมาเพื่อจุดประสงค์อื่น’

นั่นคือความคิดของผู้ที่ตั้งใจเก็บภาพของพวกเขา

ภาพวูบไหวที่มาจากด้านซ้ายของตึกแวบเข้ามาในทางตาของทิพย์นที เธอหันไปมองด้วยสัญชาตญาณที่รู้สึกเหมือนหนึ่งว่ามีคนมองมาจากมุมนั้น ดวงตาที่จ้องไปยังหน้าต่างบานเล็กกะพริบถี่ ๆ แล้วคิดในใจว่า สงสัยตัวเองจะตาฟาดไปแน่ ๆ มองอย่างไรก็ไม่มีความหมายของสิ่งมีชีวิตบนปีกพระตำหนัก มีแต่เพียงม่านสีครีมที่ถูกลมพัดไหวลือส่ายตาอยู่ตรงนั้น

‘สงสัยเราจะจินตนาการเลยเถิดเกินไปหรือเปล่า เมื่อเห็นตึกที่ดูอลังการแบบนี้ทำให้จิตใจฟุ้งซ่านคิดว่ามีเจ้าชายมาแอบมองเหมือนในเทพนิยาย’ ทิพย์นทียิ้มช้า ๆ พร้อมกับส่ายหน้าตำหนิตัวเองในใจ

ยิ้มช้าตัวเองของนักเคมีสาวสวยจากเมืองไทยที่ดูอ่อนโยนไว้เพียงสาไม่สมกับวัยยี่สิบเจ็ดปีถูกบันทึกผ่านเลนส์ด้วยความชำนาญการเก็บภาพแบบปารีสซีซีของคนที่อยู่หลังม่านไม่มีตกหล่นก่อนที่กล้องประสิทธิภาพสูงจะถูกเก็บและหย่อนลงในกระเป๋าสีดำ ทิ้งไว้แต่เพียงบานหน้าต่างและม่านสีครีมให้ลมแกว่งไกวแกว่งก้างขาของคนที่มองมา

“คุณแน่ชัดที่รับเชิญทางนี้ พระองค์ท่านรับสั่งให้เข้าเฝ้าได้ในเวลานี้เลยครับ”

เสียงของวันตานูช่วยหยุดความสนใจของทิพย์นทีและหยุดเสียงบรรยายความงามพระตำหนักทาจินของคาเรว้าในคราวเดียวกัน

“ฉันนึกว่าจะมีพิธีรีตองมาก ไม่นึกว่าจะรวดเร็วขนาดนี้” ทิพย์นทีเอ่ยขึ้น แม้จะเป็นผู้หญิงมั่นและได้เตรียมตัวที่จะเข้าเฝ้าเพื่อถวายรายละเอียดการปฏิบัติงานมาแล้ว แต่การได้เข้าเฝ้าอย่างใกล้ชิดและรวดเร็วก็ทำให้เธออดที่จะตื่นเต้นไม่ได้ ประโยคที่พูดจึงเป็นการพูดกับตัวเองมากกว่าจะต้องการคำตอบจากผู้นำทาง

“ถ้าเป็นการเข้าเฝ้าส่วนพระองค์ จะไม่มีพิธีการอะไรมากครับ” คนพูดยิ้มอย่างให้กำลังใจ ก่อนจะเดินนำเธอและคาเรว้าเข้าไปสมทบกับมิสซาที่ห้องรับรอง

ห้องประทับเพื่อรับรองแขกต่างประเทศเป็นห้องที่ไม่ใหญ่โตอย่างที่ทิพย์นทีคิดเอาไว้ เธอเคยเห็นภาพข่าวในพระราชสำนักที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอันเป็นที่รักยิ่งของเธอมหาราชทานพระบรมราชานุญาตให้ข้าราชการชั้นผู้ใหญ่เข้าเฝ้าในท้องพระโรงที่ใหญ่โตโอ้อ่า ยังเคยคิดว่าถ้าสักวันหนึ่งเธอมีโอกาสดำเฝ้าได้เข้าเฝ้าได้ฝ่าละอองธุลีพระบาท คงจะตื่นเต้นและเป็นบุญวาสนากับเธอเป็นอย่างยิ่ง แต่ในวันนี้เธอกลับได้มีโอกาสเข้าเฝ้าพระราชอาคันตุกะอันเป็นที่รักยิ่งของชาวภูทาจิน และคิดว่าประชาชนชาวภูทาจินคงจะมีความรู้สึกไม่ต่างจากเธอที่มีต่อสถาบันพระมหากษัตริย์ และพวกเขาคงอยากมีโอกาสเช่นเธอในเวลานี้

ห้องที่ทหารนำทางเธอเข้ามาเป็นห้องที่กะทัดรัด น่าจะจุคนได้ไม่ถึงห้าสิบคน เก้าอี้ที่จัดไว้รับแขก มีเพียงสามตัว ทหารองครักษ์นำเธอที่เป็นหัวหน้าทีมมานั่งที่เก้าอี้ตัวแรก จากนั้นเป็นของมิสซา และคาเรว้าตามลำดับ ส่วนรันตานุกออยออกไปนั่งหมอบลงกับพื้นใกล้ประตู

เธอเข้าใจว่าคงเป็นราชประเพณีที่ทรงให้เกียรติกับชาวต่างชาติ จึงทำให้เธอและทีมงานได้นั่งบนเก้าอี้ที่จัดเตรียมเอาไว้ และมีเก้าอี้ขนาดใหญ่อีกสามตัววางเรียงกันอยู่บนพื้นที่สูงกว่าจุดที่ทิพย์นทีและเพื่อนร่วมทีมนั่งอยู่

ราชองครักษ์บอกกับเธอว่า อีกห้านาทีพระองค์จะเสด็จ ทำให้ทิพย์นที่รู้สึกผ่อนคลายความตื่นเต้นลงไปได้บ้าง เธอสูดลมหายใจเข้าแล้วมองหน้าเพื่อนร่วมทีม ไม่พบแววแห่งความตื่นเต้นในสายตาของคนทั้งสอง

“มิสซา คารา ไม่รู้สึกตื่นเต้นบ้างหรือ”

ทั้งสองส่ายหน้าพร้อมกัน

“แนตตี้ตื่นเต้นหรือ”

ทิพย์นที่พยักหน้า ยอมรับอย่างไม่มีการรักษาฟอร์ม

“ตื่นเต้น เพราะประเทศของฉันทันปกครองด้วยระบบกษัตริย์เช่นเดียวกับภูฏาน ความรู้สึกฉันทันตอนนี้ประหนึ่งมีवासนาได้เข้าเฝ้าราชวงศ์ของฉันทันเสียล่ะ”

“อ้อ ใช้สินะ ประเทศเธอกับที่นี่มีอะไรคล้ายกันหลายอย่าง”
คาเร่าวิจารณ์ต่อ

“ใช่ ฉันทันคิดว่าเธอสองคนไม่ได้มาจากประเทศที่ปกครองโดยมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข เธอจึงไม่มีความรู้สึกแบบที่ฉันมี”

มิสซาเพียงแค่มองหน้าและนั่งตามบุคลิกของเขา ทิพย์นที่สูดลมหายใจเข้าปอดแล้วค่อยๆ ผ่อนเพื่อลดความตื่นเต้น เมื่อทหารเข้ามาบอกว่าพระองค์กำลังเสด็จพระราชดำเนินมา

พระราชอาทิโศคินาป วัยหกสิบในฉลองพระองค์สุทาสากลสีดำสวมทับเสื้อสีขาว เสด็จพระราชดำเนินเข้ามายังห้องรับรองด้วยท่วงท่าที่สง่างาม โดยเสด็จด้วยสมเด็จพระราชินีภัทราที่สวมฉลองพระองค์ในชุดกระโปรงสุทาสีน้ำตาลทองยาวกรอมพระบาท ทั้งสองพระองค์สวมฉลองพระองค์แบบสากลเพื่อต้อนรับแขกต่างประเทศ

ทิพย์นที่ลุกขึ้นยืนแล้วถอนสายบัวถวายความเคารพพระราชอาทิโศคินาป และพระราชินีอย่างอ่อนช้อย คาเร่าลุกขึ้นทำตาม ส่วนมิสซา เขาโค้งคำนับได้อย่างน่าดูไม่แพ้สองสาว

“ถวายบังคมด้วยความเคารพยิ่ง”

คำพูดภาษาอังกฤษที่หลุดออกมาจากปากของทิพย์นั้นที่ สายตาที่เธอจับจ้องไปยังสองพระองค์คลอไปด้วยน้ำตาแห่งความตื่นตัน เธอเองก็บอกไม่ถูกว่าทำไมจึงรู้สึกเช่นนั้น หรือเป็นเพราะเธอรู้สึกจงรักภักดีในระบบกษัตริย์ของประเทศบ้านเกิด เมื่อมีโอกาสได้เข้าเฝ้าราชวงศ์จึงรู้สึกเหมือนหนึ่งว่าตัวเองได้เข้าเฝ้าราชวงศ์ของประเทศตนเอง เป็นเหตุผลที่เธอนำมาอธิบายให้กับความรู้สึกนี้

“ยินดีอย่างยิ่งที่ได้ต้อนรับคณะทำงานจากองค์การจัดการสารเคมีแห่งสหภาพยุโรป” รับสั่งด้วยสุรเสียงที่ทรงอำนาจแต่แฝงความอ่อนโยน

“เชิญนั่งตามสบาย อย่าได้กังวลกับพิธีรีตองอะไรเลย” ทรงรับสั่งและวางพระอิริยาบถในท่วงท่าที่สบาย ๆ

พระราชินีภัทรา ทรงแย้มพระสรวลที่อบอุ่นให้กับทุกคน

“ต้องขอโทษที่ลูกชายของฉันทันไม่สามารถออกมาต้อนรับได้ ทรงติดภารกิจเร่งด่วน ทั้ง ๆ ที่แจ้งพระประสงค์ไว้ว่าจะมาต้อนรับทีมงานพร้อมกัน” สมเด็จพระราชินีออกตัวแทนราชโอรส

“เอาละ ตอนนั้นขอเราทำได้ทำความรู้จักท่านทั้งสามก่อน” พระราชาธิบดีทรงตรัสอย่างเป็นกันเอง แล้วผินพระพักตร์มาทอดพระเนตรทิพย์ที่ผู้เป็นหัวหน้าทีม

“หม่อมฉันชื่อทิพย์นะที่ เจนตะวนิช หัวหน้าทีมนักเคมีที่ทางองค์กรส่งมาในครั้งนี่ หม่อมฉันเป็นคนไทย ประเทศของหม่อมฉันมีพระมหากษัตริย์เช่นเดียวกับภูทาจิน จึงรู้สึกตื่นตันและเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ทรงให้ความสำคัญกับทีมงาน จนได้มีโอกาสได้เข้าเฝ้า”

หัวหน้าทีมกล่าวแนะนำตัวเองเสียยี่ดียวาจนทั้งสองพระองค์ทรงแย้มสรวล แววพระเนตรฉายความเอ็นดู จากนั้นเธอก็พยายามีอมาอย่างคาเร่ว่า

“ขอพระราชทานุญาตให้เจ้าตัวเขาแนะนำตัวเองนะเพคะ”

ทั้งสองพระองค์พยักพระพักตร์พร้อมกัน คาเรอานั่งตัวตรงสำรวจม
เสียดนทิวพันธ์ที่อยากจะหัวเราะ ไหนว่าไม่ตื่นเต้น...

“มิสคาเรอ่า ออร์โตรีก ลัญชาติอเมริกัน มีคุณพ่อเป็นคนอเมริกัน
คุณแม่เป็นชาวเปอร์เซีย เพคะ” เธอแนะนำตัวด้วยเสียงที่มั่นใจ สาวลูกครึ่ง
รูปร่างสันทัด ผิวขาว ผมสีน้ำตาลเข้ม ดวงตามีสีฟ้าเจือเล็กน้อย ริมฝีปาก
หนาแดงแต่มีลิปสติกสีส้มอ่อน ทำให้ดูเซ็กซี่ยิ่งขึ้น

“มิสเตอร์มิสซา เคบินเร ลัญชาติอเมริกัน แต่กระหม่อมมีพ่อ
เป็นชาวแองโกรา” หนุ่มลูกครึ่งแองโกรา อเมริกัน ที่มีรูปร่างสูงใหญ่
ผิวคล้ำแต่ไม่ถึงกับดำ ดวงตาคมโต ขนตายาวอน ผมสีดำสนิทมีรอย
หยักคก แสดงให้เห็นว่าเขาได้รับยีนส์เด่นจากพ่อมาไม่น้อย

“คงต้องบอกว่ายินดีที่ได้รู้จักทุกท่านอีกครั้ง ที่สำคัญเรายินดีที่
ได้เจอคนไทย มิสทิวพันธ์ที่ เราเห็นประวัติท่านที่ราชเลขาส่งเข้ามาให้แล้ว
ทำให้อยากรู้จักท่านยิ่งนัก” พระราชินีรับสั่งอ่อนโยน แต่ทิวพันธ์ที่กลับมี
สีหน้างงวย

“พระองค์อยากรู้จักหม่อมฉันหรือเพคะ”

“ใช่แล้วจะ” เสียงตรัสรับเป็นภาษาไทยยิ่งทำให้สาวนักเคมีงงมาก
ยิ่งขึ้น สีหน้าที่มีแต่คำถามทำให้สมเด็จพระราชินีแห่งภูทาจินยิ้มอย่าง
เอ็นดู

“ต้องขอโทษทุกท่านนะฉันขอสื่อภาษาไทยกับมิสทิวพันธ์ที่สัก
หน่อย แม้จะเป็นการเสียมารยาทไปบ้างแต่ฉันอยากใช้ภาษาของฉันกับ
คนประเทศเดียวกัน หวังว่าทุกท่านคงจะให้อภัย” พระราชินีแห่งภูทาจิน
เอ่ยเป็นภาษาอังกฤษกับทุกคนอย่างไม่ถือองค์

“พระองค์เป็นคนไทยหรือเพคะ” ทิวพันธ์ที่ถามด้วยภาษาไทย
จึงพระพักตร์พระราชินีอย่างลึกลับ

“ใช่แล้ว ฉันคือหม่อมราชวงศ์หญิงภัทรา เป็นคนไทยแท้ๆ เลยจะ”
เพียงเท่านั้นทิวพันธ์ที่ก็ทรุดลงนั่งกับพื้นแล้วค่อยๆ คลานเข้าไป

ก้มลงกราบแทบพระบาทของคร้ราชินีอย่างอ่อนน้อม

“หม่อมฉันช่างโง่เขลา ไม่ได้ศึกษาฎาจินอย่างต้องแท้ หม่อมฉันไม่เคยทราบมาก่อนว่าองค์ราชินีแห่งฎาจินคือเชื้อพระวงศ์ของไทย อภัยให้หม่อมฉันด้วยเพคะ”

“ลุกขึ้นมาเถิด ฉันเป็นเพียงหม่อมราชวงศ์ ไม่ได้ถือยศศักดิ์อะไร ทำตัวตามสบายเถอะ”

“หม่อมฉันขอบพระทัยองค์ราชินีที่ทรงพระกรุณาหม่อมฉันเพคะ” ทิพย์นั้นก็ก้มลงกราบแทบพระบาทของทั้งสองพระองค์อีกครั้งแล้วจึงค่อย ๆ คืบคลานถอยหลังมานั่งยังเก้าอี้ตัวเดิม โดยมีสายตาของสองพระองค์มองตามด้วยแววพระเนตรที่เอื้อเอ็นดู

“เราคงมีโอกาสดูคุยกันอีก เอาไว้ฉันจะเล่าเรื่องราวต่าง ๆ ให้ฟัง”

“เพคะ” ทิพย์นั้นก็รับกระแสรับสั่งเบา ๆ

“ราชินีของฉันอยากใช้ภาษาไทยจะแยแล้ว อยู่ที่นี้ก็ได้ใช้บ้าง เมื่อพระสหายของเจ้าชายที่เป็นชาวไทยแวะมาเที่ยว แต่ก็ไม่บ่อยนัก เอาไว้คุณทิพย์ที่มีเวลาวางฉันจะเชิญมาร่วมสนทนาให้ราชินีภัทราได้ หายคิดถึงบ้านบ้าง” กระแสรับสั่งเอาพระทัยองค์ราชินี

“เป็นพระกรุณายิ่งเพคะ”

“หญิงไทยสวยทั้งรูปร่างหน้าตาและกิริยาอย่างนี้เอง ฉันจึงหลงเสน่ห์สาวไทยเสียจนถอนตัวไม่ขึ้น”

“คงไม่ทุกคนกระมังเพคะ วันก่อนเห็นบ่น ๆ อยู่ว่าพระสหายของเจ้าชายเปรี้ยวจืดเกินไป” องค์ราชินีทรงค้ำไม่จริงจัง ทำให้บรรยากาศเป็นกันเองจนเรียกเสียงหัวเราะเบา ๆ ในกลุ่มผู้เข้าเฝ้าได้

“เอาละ มาเข้าเรื่องของเรดีกว่า” พระสุรัสวดีจึงจูงขึ้นมาทันที

“ประเทศของเราประสบปัญหา ทางเราคงไม่ต้องอธิบายอะไรอีกแล้วใช่หรือไม่ เพราะข้อมูลที่ท่านทั้งสามได้รับมาคงจะเพียงพอ แต่สิ่งที่เราอยากจะบอกกับทุกท่านคือ เราหวังใยประชาชนของเราอย่างยิ่ง

ปัญหานี้จึงเป็นปัญหาใหญ่ ที่ทำให้เรายอมรับการเข้ามาทำงานของทีมของท่าน เมื่อองค์กรเสนอความช่วยเหลือเข้ามา”

ขณะที่ทรงตรัสกับทิพย์นี่ สายพระเนตรของพระราชธิดาได้สำรวจและรวบรวมข้อมูลของนักเคมีสาวชาวไทยเอาไว้อย่างละเอียด

ผู้หญิงรูปร่างบางเล็ก หน้าตาสวยอ่อนหวาน ดวงตาสีดำกลมโต ไร้การตกแต่งด้วยสีสันทาจากสารเคมี ขนตาที่ยาวเป็นแพ่งให้ดวงตากลมมีแววหวานมากขึ้น ผิวหน้าที่เนียนใสเช่นหญิงสาวชาวเอเชีย พวงแก้มที่แดงระเรื่อ จมูกโด่ง รั้งกับริมฝีปากบางได้รูป ระบายด้วยลิปสติกสีชมพูบาง ๆ ช่วยส่งให้ผิวที่บอบบางดูสว่างไสยยิ่งขึ้น

เป็นหญิงสาวที่สวยอ่อนหวาน หากดูได้ยากจากชนชาวภูทาจิน เพราะบรรพบุรุษของชาวภูทาจินมีเลือดผสมของชาวยุโรปและชนชาวพื้นเมือง ภูทาจินเป็นดินแดนที่เคยถูกชาวยุโรปยึดครองมาช่วงก่อนสงครามศาสนา เมื่อสงครามเสร็จสิ้น ชาวยุโรปได้ตั้งรกรากและอยู่ที่นั่นจนกลายเป็นบรรพบุรุษของชาวภูทาจิน คนภูทาจินจึงมีเชื้อสายชาวยุโรปปะปนอยู่ ความงามของหญิงสาวชาวภูทาจินจึงดูคมเฉี่ยว จมูกโด่งเป็นสัน มากกว่าจะสวยอ่อนหวานเช่นผู้หญิงไทย เป็นข้อสรุปในพระทัยของพระราชธิดาแห่งภูทาจิน

การเดินทางเข้าเฝ้ากษัตริย์ผู้ครองประเทศภูทาจินของทีมผู้มาเยือนจากยุโรปในครั้งนี้สิ้นสุดลงด้วยเวลาเพียงไม่นาน คณะผู้ทำงานทั้งสามคนได้รับความประทับใจในการต้อนรับจากองค์กรประมุขแห่งภูทาจินเป็นอย่างยิ่ง จนคาเร่าพูดติดปากอยู่ตลอดเวลาว่า

“ฉันอยากขึ้นมานับนี้อีก และฉันจะต้องมาอีกให้ได้”

“พวกเรามาทำงานนะ ไม่ได้มาท่องเที่ยว หวังแต่เรื่องสนุกสนาน เพลิดเพลิน งานไม่เดินโดนตำหนิอย่าหาว่าไม่เตือนล่ะ” เสียงเข้ม ๆ ของมิสซาดำหนิเพื่อนสาวออกนอกหน้า เลยโดนค้อนวงใหญ่ตามมา

“มิดซาร์ก็จริงจ้งไปเสียทุกเรื่อง ปล่อยวางเสียบ้างสิ ไหน ๆ ก็มาแล้วถ้าได้ทั้งงานได้ทั้งความสุขทำไมไม่รับคว่ำละ คิดมากไปได้”

“เสียตายที่ไม่ได้เจอมกุฎราชกุมาร” เสียงพึมพำว่าเสียตายดังมาจากปากของชายคนเดียวของทีม ทำให้ทิพย์นที่ต้งหันมามองหน้ามิดซาร์แล้วถามด้วยความสงสัย

“ทำไมถึงอยากเจอองค์มกุฎราชกุมารละมิดซาร์”

“ผมเคยได้ยินมาว่า มกุฎราชกุมารของภูทาจินเรียนจบมหาวิทยาลัยชื่อดังของอังกฤษ หน้าตาหล่อเหลาหาตัวจับยาก แต่ไม่ชอบฉายพระรูปคนส่วนใหญ่จึงไม่ค่อยจะรู้จัก เลยรู้สึกเสียตายที่ไม่ได้เห็นพระพักตร์” มิดซาร์อธิบายเหตุผลเสียยาว

“นั่นมัวแต่หาข้อมูลด้านอื่น เลยไม่ได้สนใจเหล่าเชื้อพระวงศ์ มิดซาร์มีข้อมูลต้งจ้ง มืออย่างอื่นเกี่ยวกับองค์มกุฎราชกุมารอีกมัย ฟังดูน่าสนใจไม่น้อย”

“ก็รู้ไม่มากหรอก เห็นบอกว่าเรียนจบด้านการปกครอง คงจะเป็นการเตรียมพระองค์ที่จะสืบราชบัลลังก์ แต่เห็นว่าแท้จริงแล้วพระองค์ชอบงานด้านวิศวกรรมมากกว่า หลังจบด้านการปกครองเลยเรียนด้านวิศวกรรมเพิ่มเติม”

ทิพย์นที่พยักหน้ากับข้อมูลที่ได้รับ

ขณะที่ทุกคนเอยถึงราชวงศ์และมกุฎราชกุมาร รันตานูหนึ่งเงียบจนทิพย์นที่ต้งเอยปากถาม

“คุณรันตานูละคะ ไม่มีข้อมูลเรื่องเกี่ยวกับองค์รัชทายาทมาบอกเล่าให้พวกเราได้รู้บ้างหรือ”

“ไม่มีครับผม ประชาชนชาวภูทาจินจะสงวนคำพูดที่จะกล่าวถึงราชวงศ์ชั้นสูงไม่ว่าในแง่ดีหรือร้ายเพราะราชวงศ์เปรียบเหมือนพระเจ้าที่พวกเราเคารพและไม่บังควรนำพระองค์มากล่าวถึงไม่ว่าจะกรณีใดๆ”

“อ้าวอย่างนั้นหรือหรือหรือนั้นขอโทษที่ไม่ได้ศึกษาวัฒนธรรม

ของประเทศนี้ก่อนมา นี่คงทำให้คุณลำบากใจไม่น้อยที่พวกเราพูดถึง
องค์ราชาธิบดีและองค์รัชทายาท”

“ไม่ลำบากใจครับ เพราะพวกคุณเป็นชาวต่างชาติไม่อยู่ใน
วัฒนธรรมของภูทาจิน” เป็นเรื่องใหม่ที่รัตนานูให้ความรู้เกี่ยวกับวิถีของ
คนในประเทศแห่งนี้ที่มีต่อราชบัลลังก์

รัตนานูพาทีมสำรวจจากองค์การจัดการสารเคมีแห่งสหภาพยุโรป
มายังที่พักที่ทางการจัดให้ ซึ่งอยู่ห่างจากเหมืองยูเรเนียมออกไปอีกเกือบ
12 ไมล์ เรือนรับรองหลังใหญ่ตั้งอยู่กลางสวนดอกไม้สวยงาม ทำให้
ทิพย์นที่รู้สึกว่าการเดินทางมาครั้งนี้ น่าจะเป็นการมาเที่ยวเสียมากกว่า
มาทำงาน

“สวยไปหมดทุกที่ ประเทศนี้น่าจะเป็นประเทศที่เป็นผู้นำด้าน
การท่องเที่ยว แต่กลับไม่ใช่นโยบายหลักของประเทศ น่าเสียดาย ความงาม
ของภูทาจินถูกเก็บซ่อนเอาไว้ไม่ได้รอดสายตาชาวโลกเลย” คาเรายังชม
ความงามของสถานที่ต่าง ๆ ที่ผ่านเข้ามาในสายตาอย่างไม่ขาดปาก

“ฉันว่าเรามีรายได้จากร้ำมันตรงนี้ก็คงมากพอที่จะทำให้
ประชาชนอยู่อย่างสุขสบาย คงอยากจะเก็บความงามของธรรมชาติเอาไว้
ให้ประชาชนได้ชื่นชมมากกว่า ถ้ามีนักท่องเที่ยวเข้ามาความงามของ
ธรรมชาติอาจจะเลือนหายไปเพราะน้ำมันมนุษย์จากที่อื่น ซึ่งคงจะรักษา
มันได้ไม่ดีเท่าคนของภูทาจิน” ทิพย์นที่ออกความเห็น

“ถูกต้องครับ รัฐบาลของเราไม่มีนโยบายด้านการท่องเที่ยว เพราะ
เกรงว่าสิ่งแวดล้อมที่พวกเรารักจะถูกทำลาย”

“เก่งจริงนะ นี่เพิ่งมาเหยียบแผ่นดินของภูทาจินไม่นานดอกเตอร์
แนตตี้เข้าอกเข้าใจคนที่นี่เสียมากมาย”

“แหมนี่ชมหรือประชดจ๊ะ คาร์่า” เธอถามเพื่อนร่วมวงนกลับเล่น ๆ
ไม่จริงจังอะไร

“ชมจ้า ใครจะกล้าประชดหัวหน้าทีมตัวเอง เดี่ยวก็อดเงินตอบแทน

พิเศษหรรษา” คำตอบของคาเรร่า เรียกเสียงหัวเราะของทิพย์นทีและ รันตานูได้ แต่มีสซาเพียงยิ้มที่มุมปากก็ถือว่าขำมากที่สุดแล้วสำหรับ เลื้อยยิ้มยากอย่างเขา

“เรือนรับรองหลังนี้รัฐบาลเตรียมไว้ให้พวกท่าน และทุกเช้า ผมจะมารับทุกท่านเข้าไปที่เหมือง เรื่องของการดูแลภายในเรือนรับรอง จะมีแม่บ้านเข้ามาทำความสะอาด พร้อมทั้งดูแลเสื้อผ้าให้กับทุกท่าน ชาติอะไรบอกผมได้ทุกอย่างนะครับ ผมได้รับมอบหมายให้อำนวยความสะดวกให้กับคณะของท่านอย่างเต็มที่ และวันนี้ห้องอาหารของโรงแรม ดูซานลากูนจะจัดอาหารเย็นมาให้ นะครับ พรุ่งนี้เช้าผมจะมารับในช่วง บ่าย แล้วจะพาทุกท่านไปแนะนำสถานที่ คือเหมืองดูซานแซนตี้ แล้วถ้า มีเวลาจะพาทุกท่านชมเมืองซานดูเมืองหลวงของเรา นะครับ”

รันตานู ซึ่งแจงยาวเหยียด อันที่จริงเขายังไม่อยากจะให้ทีมงาน เริ่มงานในวันพรุ่งนี้ เพราะเห็นว่าทุกคนเหนื่อยกับการเดินทางและยัง ไม่ได้พักผ่อนเลย แต่ขัดความประสงค์ของทิพย์นทีไม่ได้ เธอต้องการ จะเริ่มงานทันทีที่มาถึง รันตานูจึงจัดโปรแกรมมารับในเวลาหลังเที่ยง จากนั้นจึงขอตัวกลับเพื่อให้คณะที่เพิ่งเดินทางมาถึงได้พักผ่อน

2

อนาคตกับอนาคต

“เชิญ”

เสียงเอ่ยเชิญอย่างวางอำนาจดังมาจากห้องทำงานเล็กที่มีประตูกระจกสีซากันเอาไว้ระหว่างห้องทำงานใหญ่ พนักงานหลายคนนั่งก้มหน้าก้มตาทำงานอย่างไม่สนใจสิ่งอื่นใด

แขกที่นั่งรอรับการเชิญเป็นชายรูปร่างสูงใหญ่ สวมแว่นสายตาทนทานเตอะ ผมที่หยักศกเล็กน้อยยาวเกือบประบ่าไม่เป็นรูปทรง ดูประหนึ่งมันไม่ได้รับการหวีหรือจัดทรงมาหลายวัน เคราที่ขึ้นเขียวครีမ်แม้ไม่ยาวมากแต่ก็สามารถเพิ่มความรุงรังให้กับใบหน้าได้อีกหลายเท่า

เสื้อเชิ้ตราคาถูกสีเทากับกางเกงบลูยีนตัวเก่าสีซีด และรองเท้าหนังที่ดูแล้วน่าจะเพิ่งหลุดออกมาจากที่ไหนสักแห่ง มีรอยแตกของหนังที่เหมือนว่าจะหมดอายุ และมีคราบฝุ่นจับไปทั่ว เขาลุกยืนทันทีที่เสียงกล่าวเชิญดังขึ้น ก่อนจะกวาดสายตามองไปรอบ ๆ ห้องไม่มีสายตาของคนทำงานในห้องนั้นมองมายังเขาเลย ทุกคนต่างก้มหน้าก้มตาสนใจงานบนโต๊ะของตัวเอง

‘คนพวกนี้บ้างานขนาดไม่สนใจใครเลยหรือนี่ บรรยากาศข้างนอกขนาดนี้ ในห้องจะเลวร้ายแค่ไหน’ ผู้ถูกเชิญคิดในใจ เขาขยับคอเสื้อเชิ้ตพยายามจัดให้ดูดีที่สุดในใจก่อนจะคว้ากระเป๋าหนังที่เก่าพอ ๆ กับรองเท้าขึ้น

หนีบไว้ที่รักแร้ แล้วใช้มือขวาเสยผมที่ปรกดวงตาขึ้นไปไว้บนหน้าผาก ก่อนจะก้าวเดินด้วยท่าทางไม่มั่นใจเข้าไปในห้องทำงานของผู้เชิญ

ชายวัยกลางคนหัวล้านไปเกือบถึงกลางศีรษะเงยหน้าจากเอกสาร บนโต๊ะ สายตาที่มอมลอดแว่นมายังผู้ถูกเชิญสำรวจโดยไม่ได้รักษามารยาท ทำให้แขกผู้ถูกเชิญรู้สึกเหมือนเป็นตัวประหลาด เขาก็มลงมองรองเก้าอี้ และกางเกงของตัวเองพร้อมกับบิดเบา ๆ ที่รอยด่างของกางเกงก่อนจะเอ่ยด้วยเสียงที่ไม่มั่นคงนัก

“สวัสดีครับ”

สิ้นเสียงสวัสดีเข้าค้อมตัวลงต่ำอย่างผู้น้อยทำความเคารพผู้ใหญ่ ทำให้ผู้เชิญยิ้มออกมาได้

“เชิญนั่ง” เขาผายมือให้ผู้เป็นแขกนั่งโดยไม่ได้ลุกขึ้นต้อนรับ

“คุณคือ มิสเตอร์อนาคิน แอลอัลจิน ที่ผู้ถือหุ้นรายใหญ่ของบริษัทเราแจ้งความประสงค์ว่าต้องการให้เข้ามาช่วยตรวจสอบโครงสร้างของเหมืองเหมืองดูซานแซนตี้หรือ” คนถาม ถามย้ำเหมือนไม่แน่ใจ

“ใช่ครับ”

“หน้าตาทำไมไม่ค่อยเหมือนในรูปถ่ายที่แนบมา” บิทานผู้จัดการ ฝ่ายบุคคลมองภาพถ่ายที่แนบมากับใบสมัครแล้วมองแขกผู้มาเยือนสลับไปมาเหมือนไม่แน่ใจ

“เป็นภาพถ่ายผมจริง ๆ ครับเพียงแต่ตอนนั้นผมตัดผมสั้นและไม่ได้ใส่แว่นเท่านั้นเองท่านลองดูดี ๆ ซิคครับ”

“นั้นก็แสดงว่ารูปนี้ถ่ายมากเกินหกเดือนละสิ”

“ใช่ครับ” เขาตอบตามความเป็นจริง

“อ้าวทำไมใช้รูปถ่ายเก่าละ คุณไม่รู้หรือว่าต้องใช้รูปถ่ายปัจจุบันที่ไม่เกินหกเดือนมาสมัครงาน”

“รู้ครับแต่ผมถ่ายไม่ทัน”

“อะไรจะไม่ทัน สมัยนี้หาที่เดียวก็ได้”

“ก็ผมเพิ่งทราบเมื่อวานว่าต้องส่งใบสมัครและคนของท่านก็เอาใบสมัครไปให้ผมกรอกถึงห้องพักแล้วก็จะเอารูปเลย ผมมีอยู่ใบเดียวก็เลยให้ใบนี้มาครับ หรือว่าใบสมัครของผมไม่ถูกต้องท่านจะไม่รับผมทำงานก็ได้ นะครับ ผมยังไม่อยากทำอยู่ด้วย”

เจอไม้เท้าทำเอาหัวหน้าฝ่ายบุคคลอึ้ง จะไม่รับได้อย่างไร คำสั่งจากเบื้องบนสั่งมาว่าต้องรับชายที่ชื่อ อนาคิน แอลอัลจิน ทำงานในตำแหน่งวิศวกรผู้ตรวจสอบโครงสร้างเหมืองที่กำลังมีปัญหาอยู่ ใครจะไปนึกกว่าวิศวกรที่ถูกส่งมาจะดูแลได้ขนาดนี้

“เออล่ะ ผมอนุโลมก็แล้วกัน”

บิทานปิดแฟ้มสมัครงานเพราะไม่อยากสนใจ ไหนๆ ก็ต้องรับอนาคินเข้าทำงานอยู่ดีไม่จำเป็นต้องตรวจสอบอะไรมากอีกแล้ว

“ผมชื่อบิทาน ชานันเต ผู้จัดการฝ่ายบุคคลของบริษัทนี้ ผมจะให้คุณเลือกผู้ช่วยในการทำงานครั้งนี้เองโดยเลือกจากแฟ้มผู้สมัครงานทั้งหมดที่มีอยู่ยี่สิบคน” บิทานส่งแฟ้มสมัครงานมาให้อนาคิน

“คุณลองอ่านประวัติและเลือกให้ดี”

“สรุปว่าคุณรับผมเข้าทำงานหรือครับ” อนาคินถามบิทานด้วยนัยน์ตาใสชื่อ

“ไม่รับได้ไง”

“หมายความว่ายังไงหรือครับ”

“ก็หมายความว่า ผมรับคุณเพราะคุณดูดี เก่ง คุณสมบัติครบถ้วน เหมาะกับงานที่จะไปทำยังไงล่ะ อย่าพูดมากเลย คุณเลือกเพื่อนคู่หูของคุณเสีย”

บิทานพูดด้วยความรู้สึกหงุดหงิด นี่เป็นครั้งแรกที่เขาจำใจต้องรับพนักงานในตำแหน่งสูงขนาดวิศวกรตรวจสอบระบบและโครงสร้าง ด้วยการถูกล็อคให้เลือกนายคนนี้ ตอนแรกก็ไม่ได้รู้สึกอะไรเพราะตึกรีที่อนาคินส่งประวัติเข้ามาน่าเชื่อถือไม่น้อย วิศวกรรมศาสตร์ เกียรตินิยม

เขาเปิดหน้าที่ผู้สมัครชื่อ อโนเต ตีรณยา แล้วส่งแฟ้มคืนให้กับ
บิธานก่อนจะเสียดึงไปนั่งที่โซฟามุมห้องให้ไกลสายตาของผู้จัดการหนุ่มใหญ่
ไปหน่อย ด้วยหวังว่าจะลดอารมณ์โกรธของเขาได้

“ผมจะเรียกเขามาสัมภาษณ์บ่ายวันนี้ คุณจะอยู่ด้วยหรือว่าจะ
ปล่อยผมทำเอง”

“ท่านผู้จัดการจัดการเองก็แล้วกัน พร้อมจะให้ผมมารับงานกับ
เขาเมื่อไหร่ก็สั่งมาได้ครับ” เขาตอบผู้จัดการอย่างสุภาพเช่นเคย

“งั้นบ่ายสองโมงคุณมารอพบเขาได้เลย ผมจะนัดเขาบ่ายโมง
สัมภาษณ์เสร็จคุณก็มารับงานพร้อมกันไปเลย ไม่รู้จะสัมภาษณ์ไปทำไม
เหมือนกัน”

ประโยคท้ายพูดขึ้นลอยๆ โดยไม่ต้องการคำตอบ แล้วผู้จัดการ
เล็ดร่อนก็เดินไปนั่งที่โต๊ะทำงานก่อนจะเอ่ยปากอนุญาตให้พนักงาน
คนใหม่กลับได้

“เอาละคุณจะไปทำอะไรไปเถอะ มาหาผมให้ตรงเวลาด้วยก็
แล้วกัน บ่ายสองโมงตรงวันนี้” เสียงเข้มของผู้จัดการหยุดลง จากนั้นก็
ไม่ได้สนใจพนักงานคนใหม่อีก เขากดโทรศัพท์ไปหาเลขาหน้าห้องให้
นัดสัมภาษณ์ อโนเต บ่ายโมงตรงวันนี้ทันที แม้จะเป็นคนเจ้าอารมณ์
จนเฉียวง่าย แต่ทำงานรวดเร็วใช้ได้ ทำให้พนักงานคนใหม่แอบยิ้มให้
ก่อนออกจากห้องไปโดยไม่ได้ล้าลา

เสียงโทรศัพท์มือถือในกระเป๋าแก๊งดังขึ้นทำให้เจ้าของล้วง
มือสวลงไปควานหา เธอมองหน้าจอว่าเป็นใครก่อนจะกดปุ่มแล้วกรอก
เสียงหวานลงไป

“สวัสดีค่ะบอส ทำไมโทรมาแต่เช้าตรู่”

“หืม...ที่ภูทาจินยังเข้าอยู่หรือ”

“แหม นที่หมายถึงปารีสนะบอส ที่ภูทาจินตอนนี้ก็บ่ายโมงกว่า

แล้ว เวลาของที่นี่พอ ๆ กับเมืองไทยค่ะ”

“อ้อ ใช่ ๆ ๆ ๆ จริงสินะ” เสียงหัวเราะอย่างคนอารมณ์ดีจาก ปารีสทำให้สาวสวยยิ้มกับโทรศัพท์ บอสผู้ใจดี มั่นคงในอารมณ์ เอาจริง เอาจริงในเวลางาน แสนน่ารักในเวลาพักผ่อน เป็นบุคลิกที่ทิพย์ในที่ชื่นชม อยู่เสมอ

“บอสมีเรื่องด่วนอะไรหรือเปล่าถึงโทรมาตอนนี้”

“จะโทรมาถามว่าการเดินทางและการเข้าเฝ้าเป็นอย่างไบบ้าง”

“สุดท้ายอดเลยคะบอส ทุกอย่าง โอเค การต้อนรับอบอุ่น ประทับใจ ที่สำคัญที่ได้เข้าเฝ้าพระราชธาภิเษกด้วยโอ้วววว ดีใจและเป็นสิ่งที่แสนจะสุดยอด” เธอพรั่นพรอนให้บอสผู้เปรียบเสมือนพ่อบุญธรรมได้ฟัง อย่างไม่ปิดบังอารมณ์

“แน่ต๊ะมีความสุขก็ดีแล้วจ๊ะ แล้วได้เจอมกุฎราชกุมารสุดหล่อของภูทาจินหรือเปล่า”

“นั่นแหละคะบอส เป็นเรื่องที่เสียโอกาสอย่างยิ่ง จะทูลถามองค์ราชาภิเษกก็ดูจะไม่เหมาะสม ไม่งั้นคงได้มีเรื่องรูปโฉมของราชโอรส มาบอกเล่าบอสแน่ ๆ”

“อ้าว นี่ไม่ได้เข้าเฝ้าราชวงศ์ครบทั้งสามองค์หรือหรือ”

“ใช่คะบอส”

“ก็ในหมายกำหนดการที่ทางการภูทาจินแจ้งมาบอกว่าทั้งสามพระองค์จะให้การต้อนรับนี่นา”

“ทางราชสำนักแจ้งมาว่าองค์มกุฎราชกุมารติดภารกิจสำคัญ เลยมาต้อนรับพวกเราไม่ได้ แต่นั่นว่าทรงเห็นว่าพวกเราไม่ได้สำคัญเท่าไรนั่นแหละคะบอส”

“สงสัยจะเป็นอย่างที่เขากล่าวกันจริง ๆ”

“ใครเล่า เล่าอะไร เล่าอย่างไรคะบอส”

“เอาทีละคำถามซิแน่ต๊ะ”

“ไม่รู้ล่ะบอสตอบมาให้หมดละกัน”

“เขาก็เล่าว่าองค์มกุฎราชกุมารไม่ชอบต้อนรับแขกเมือง ทรงเก็บพระองค์ จะฉายพระรูปก็ต่อเมื่ออยู่ในชุดประจำชาติซึ่งแทบจะดูไม่ออกว่าพระพักตร์แท้จริงเป็นอย่างไร”

“สงสัยพระองค์จะมีพระพักตร์ที่มีปัญหา หรือมีตำหนิ หรือเปล่าคะ บอส ถึงไม่ชอบฉายพระรูป” ทิพย์นทีวิจารณ์

“ไม่ห rokok มั้ง เห็นเขาเล่าลือกันว่าทรงพระสิริโฉมงดงามอยู่”

“ใครจะไปรู้จริง แต่ไม่เป็นไร เต็มวันทีเจาะข่าวเรื่องนี้ส่งไปเป็นคำตอบให้บอสละกันนะคะ จะแอบสอบถามคนที่นี่ดู”

“ไม่ต้องห rokok บอสไม่ได้อยากรู้ว่าพระองค์ทรงพระหล่อแค่ไหน ถ้าแนตตี้อยากรู้จักถามเอาเองก็แล้วกัน”

“นทีไม่อยากรู้ห rokok ค่ะบอส ไม่มีผลอะไรกับงาน เต็มวันกลับไปหาหนุ่มหล่อแถวๆ ปารีสดีกว่า”

“หนุ่มหล่ออย่างเจ้าอังเดรที่ตามติดอยู่ประจำนะหรือ” คนที่ชื่อวบบอสเข้าอย่างเอ็นดู

“อ๊วย ตายแล้วเกิดใหม่สิบรอบก็ไม่เอาห rokok อย่างอังเดรนะคะ แต่ถ้าอย่างบอสละกันที่สู้ตาย” เสียงหัวเราะของปลายสายดังมาอย่างมีความสุข

“เอาละ ๆ บอสรู้แล้วว่าบอสหล่อสุดในปารีส”

“แหม ก็ไม่ถึงขนาดนั้นนะคะบอส แต่หนูรักบอสก็แล้วกัน” เสียงอ้อนของทิพย์นทีทำให้ บอสใหญ่แห่ง ECHA ยิ้มอย่างมีความสุขก่อนจะเริ่มการพูดคุยเรื่องของงาน

“แนตตี้จะลงพื้นที่เมื่อไหร่”

“กำลังจะไปนี่ล่ะคะบอส รันตานูจะมารับไปดูสถานที่และห้องปฏิบัติการที่นั่น เห็นบอกว่า จะมีทีมวิศวกรจากบริษัทที่เป็นผู้รับสัมปทานชุดเจาะเหมืองดูซานแซนตีมาร่วมงานด้วย เพื่อตรวจสอบด้านโครงสร้าง”

“ใช่ บอสได้รับข้อมูลมาเหมือนกัน แต่อยากให้แนตต์ดูให้ดูว่าเขาเป็นอย่างไร ส่งข้อมูลมาให้บอสเพื่อสืบค้นประวัติด้วย” เหมือนเป็นคำบอกเล่า แต่ทิพย์ทนี่รู้ว่านั่นคือคำสั่ง

“คำบอส นทีจะรายงานให้ทราบค่ะ”

บอสใหญ่จากปารีสหันไปคุยเรื่องสัพเพเหระอีกสองสามประโยคก็วางสายไป

ในขณะที่ที่ทีมงานจากปารีสเตรียมตัวเพื่อเข้าทำการตรวจสอบเหมืองยูเรเนียม อีกมุมหนึ่งของห้องพักส่วนตัวหุร อนาคินจ้องมองเอกสารในมือด้วยสายตาครุ่นคิด

มันเป็นไปได้ได้อย่างไร...แต่การข่าวไม่เคยผิดพลาดเลยตั้งแต่คำสั่งการมา ข้อมูลที่ได้รับเป็นจริงตามรายงานของฝ่ายข่าวกรองทุกชั้นเปอร์เซ็นต์ความผิดพลาดของการข่าวที่ผ่านมามีค่าเท่ากับศูนย์ ความแม่นยำของข่าวที่เขาได้รับในครั้งนี่จึงมีประสิทธิภาพน่าเชื่อถือร้อยเปอร์เซ็นต์

นั่นหมายความว่า ผู้หญิงไทยตัวเล็ก ๆ หน้าซื่อ ๆ กำลังคิดการใหญ่...

อนาคินเปิดกระเป๋าเอกสารหยิบรูปสาวไทยขึ้นพินิจ

‘ทิพย์ทนี่ ถ้าเธอกำลังจะทำเช่นที่ฝ่ายข่าวแจ้งมา ฉันก็ไม่ไว้หน้าเธอเหมือนกัน’ เขาก็ลงกระซิบกับรูปภาพก่อนจะเก็บมันสอดไว้ในกระเป๋าใบเล็ก ๆ แล้วสอดเข้าไปที่ซอกในสุดของกระเป๋าเอกสาร

อนาคินเอนกายลงพิงพนักเก้าอี้ หลับตาลง เสียงเพลงภาษาอังกฤษจากเครื่องเสียงชั้นดีแว่วมาแผ่ว ๆ

.....

‘ฉันรักเธอทั้งที่ยังไม่รู้จัก

และฉันรักตั้งแต่แรกได้พบหน้า